

Crisi i drets socials

El següent article pretén fer un repàs a la vinculació directa entre una crisi i les successives retallades de drets socials. Tot plegat té molt a veure amb un debat clàssic: què té més rellevància pel que fa al desenvolupament de la història, les idees o la matèria? Després de Hegel, diverses reaccions es succeïen arreu d'Europa contra el seu idealisme. Per a ell la història era l'autodesplegament de l'esperit universal d'una manera absoluta, i per tant estava determinada a fer el trànsit del no res al tot i del tot al no res sota la tutela de les idees que determinaven i governaven la matèria. Arreu d'Europa apareixeran filòsofs crítics que reaccionaran obrint diferents esclatxes de debat contra aquesta concepció idealista i totalitària de la història: Kirkegaard, Freud, Nietzsche entre d'altres, i també Karl Marx, el qual posarà sobre la taula un esquema totalment invers de la Història. És necessari fer una inversió de la concepció hegeliana. No disposem d'ordinadors perquè algun geni hagi tingut la idea de com fabricar-los, doncs en un món paral·lel també hagués existit un altre geni que tingués la mateixa idea, sinó que els fabriquem perquè disposem ara i no abans dels mitjans materials amb els quals treball el geni que els construeix. Per tant, en Marx, el desenvolupament depèn de la matèria. Serà ell el que afirmi que són les condicions materials les que determinen la història. De la mateixa manera un no és filòsof sense l'estómag ple i una situació que li possibiliti fer aquest treball i desenvolupar noves idees, com el comunisme.

Què té a veure tot això amb la crisi? Bé doncs, una crisi és un moment on es destrueixen llocs de treball. On cau el valor de les coses més lentament del que comencen a escassejar. En general, les condicions materials pel desenvolupament de les quals estem parlant, cauen, amb menys o més força i durant més o menys temps i de la mateixa manera, els governs busquen retallar drets en nom de la responsabilitat. És completament igual que governin esquerres o dretes, si aquests accepten el capitalisme com a forma de govern: estan condemnats. Hi ha un relat molt vell que alguns partits van oblidar i traïr, efectuant també una traïció als qui ho tenen més difícil. És el relat de la plusvàlua, que ens explica el perquè de tot plegat: perquè els més rics tenen cada cop més, però alguns d'ells cauen i són cada cop menys i perquè els pobres són cada cop més i més pobres. La esquerra majoritària europea ha traït als més desafavorits, quant, encogada per la visió que a Europa (a diferència de la resta del món) el capitalisme funcionava. Certament aquí "funcionava" i per entendre perquè només cal mirar d'on és el café que prenem pel matí, de llocs on els nens treballen als camps 14 hores al dia, o la roba que vestim, o qualsevol producte de consum habitual i més els productes de consum habitual.

Però una cosa és l'efecte que té aquest empobriment de manera directa sobre les nostres vides, basat en l'aprimament constant del capital variable i el pas d'aquest a capital constant a mans d'uns pocs a través de la plusvàlua, i una altra cosa és l'efecte que aquest té sobre els serveix públics. L'estat, tot i que progressivament més dèbil, fa de barricada decreixent a la pressió del capital. El capital, amb la seva presió creixent (mesura 65 hores europea, procés de Bolonya, directiva Bolkstein...) busca subjugar i posar-se a la seva subordinació a la societat cada cop amb més força. L'"esquerra" oficial socialitza la pobresa donant diners a entitats que no funcionen (fins i tot els bancs que ens escanyen!) i la dreta privatitza la riquesa convertint en benefici i productor de capital constant la empresa que funciona degut a que té un públic garantit, com és el cas de RENFE. En això consisteix la retallada de drets: les polítiques que ofereixen els partits en parlaments autonòmics o estatal no aporten cap estratègia per a plantar cara a l'abús del poder que genera la concentració de diners que compleixi el requisit de ser sostenible a llarg plaç. No els excusa el fet que alguns haguem nascut al millor lloc i moment de la història de la humanitat pel que fa a benestar.

Fent una retrospectiva, podem fixar-nos en les anomenades mesures "del civisme" que s'aplicaren primer a Barcelona i fóren copiades arreu. Aquesta mesura resolva de manera repressiva problemes molt més complexos, però voldria destacar en aquest article el caràcter de retall de drets socials que representava i representa. Els skaters esdevenen un problema: són "incívics", cal posar-los tots al mateix sac (i així ho fa la premsa) i fer-los fóra de les places dures, que per altre banda tampoc fan cap funció. També les prostitutes, les quals no han trobat cap altre solució a la seva misèria podien ser multades. I finalment, es multaria a les entitats socials que no encartellessin on tocava. Mesures aparentment "correctes" que enmascaren la situació real, a saber, que realment seria possible que els skaters patinessin si l'ajuntament estigués disposat a reparar les places dures, com s'ha fet sempre. Que si els nostres governs no escanyessin a països pobres de l'europa de l'est o d'àfrica no li caldria a ningú exercir la prostitució. I que si s'habiliten suficients espais per encartellar o es permet fer-ho en general a qualsevol paret pública un no ha de patir perquè els seus cartells durin menys d'un dia i haguem de tornar-nos bojós tots els qui encartellem tapant-nos-els mutua i continuament.

Aquesta és la pregunta cabdal: què fer quant l'actual sistema econòmic es porti a si mateix fins les últimes conseqüències.»

Manifest festa major de Torredembarra

L'ajuntament promou una festa major cada vegada més mancada de tradicions, i s'excusa en la crisi per tirar endavant una festa del quadre precària en contingut i participació, retallant el pressupost de la festa i demostrant poc interès per la cultura.

Des del col·lectiu independentista La Gaianada estem convençuts que les entitats torrenques, avalades per la tasca que desenvolupem dia rere dia a la nostra vila, hem de ser el veritable motor social i cultural de Torredembarra.

És per això que hem volgut implicar-nos en aquesta primera festa major alternativa, sabent que de ben segur no serà la última, per què el problema no és d'enguany.

Perquè ja fa massa temps que callem davant d'un fet tan evident. Davant d'un ajuntament que promou una festa major cada vegada més mancada de tradicions, i s'excusa en la crisi per tirar endavant una festa del quadre tan precària en contingut i participació, retallant el pressupost de la festa i demostrant així molt poc interès per la cultura. El fet que any rere any ens trobem amb una festa més diluïda, ens fa preguntar-nos si l'ajuntament no preferiria que desaparegués.

Perquè creiem que cal cridar ben alt que el poble demana una comissió de festes constituïda per tothom qui ho vulgui. Perquè si la festa d'un poble és per que el poble la gaudeixi cal que tothom hi pugui ésser representat. Fent de la festa major un espai de

participació popular on tothom hi tingui cabuda. Entenem que les festes han de ser la conclusió d'un anàlisi exhaustiu de la població, incloent a tots els agents, és a dir, donant resposta a les persones i entitats del poble, i donant-los la possibilitat de veure's reflectits a les diverses activitats festives, fet que actualment no es dona ja que des del consistori no es promou una base transparent i participativa que ho permeti.

I perquè, com moltes altres veïnes de Torredembarra creiem que no pot ser que la festa sigui allunyada del nucli antic, on tradicionalment ha estat ubicada.

Per totes aquestes raons anirem tothom a sortir al carrer, a reivindicar una festa vertaderament popular, participativa i crítica i a organitzar-se per a fer de la festa major de Sant Rosalia el model de festa que volem.

I diem, fent-nos nostres les paraules del poeta valencià, Vicent Andrés Estellés, «...no et limites a contemplar aquestes hores que ara venen, baixa al carrer i participa... No podran res davant d'un poble unit, alegre i combatiu.»

Visca les festes populars!

**Assamblea cada diumenge a les 19h
al bar del casal municipal de Torredembarra**

www.pedracontratisora.blogspot.com
www.lagaiadadelbaixgaia.blogspot.com
www.fotolog.com/gaianada

**FESTA MAJOR
ALTERNATIVA
2009**

**BAIXA AL CARRER I PARTICIPA,
NO PODRAN RES DAVANT D'UN POBLE
UNIT, ALEGRE I COMBATIU**

Manifest de presentació del col·lectiu independentista del Baix Gaià "La Gaianada"

Amb el nom de "La Gaianada", es dona a conèixer el nou col·lectiu independentista del Baix Gaià. Les Gaianades eren fortes crescudes que baixaven pel riu Gaià, que arribaven a fer sobreixir sobtadament la llera del mateix fins al punt que en el cas del poble de la Riera de Gaià trobem encara marques al molí de la entrada del poble que indiquen la alçada fins on arribaven aquestes fortes i sobtades crescudes. La última d'elles està documentada de 1921. Vam decidir utilitzar aquest nom amb un cert simbolisme. La presa del Catllar que fou construïda per Franco i actualment gestionada per Respol YPF, impedit que baixés l'aigua, i provocant la sequera absoluta del riu Gaià a tota la Comarca, és la responsable que ja cap Gaianada hagi pogut recórrer el riu.

La doble significació del simbolisme es basa en una oposició a la herència que ha deixat el franquisme que molts opinen que hauríem d'oblidar, fonamentant-se descaradament en la por, i també en l'ecologisme i anticapitalisme, com un exemple més de com el capital explota desmesuradament els bens de tots sense que això repercuteixi necessàriament en bens socials.

Donem a conèixer a través d'aquest manifest, els punts en els quals tenim intenció de basar el nostre treball polític:

- La **Independència dels Països Catalans** com a únic mitjà per a la supervivència del nostre poble, en un sentit material, és a dir, econòmic i territorial.

- El **socialisme com a sistema econòmic contraposat al sistema d'explotació capitalista** que no ha funcionat pràcticament en cap dels llocs i moments històrics del món. Quant diem que som d'esquerres o socialistes, ho diem en un sentit unívocament marxista i anticapitalista, doncs no creiem que tingui sentit dir-ho d'una altra manera.

- Assumim com a pròpia la **lluita contra el patriarcat**, com a sistema anterior al capitalisme, però que s'ha perpetuat en aquest. El sexisme en allò personal i la discriminació laboral en allò social són els exemples més clars d'aquesta discriminació, essent el feminisme

i la lluita contra l'heteropatriarcat una forma de combat. -La **comarcalitat del Baix Gaià** és palesament real en un sentit social, per això és completament injust que se li denegui la possibilitat de dotar-se de la pertinent administració com la resta de comarques.

- **Solidaritat antirepressiva**. Creiem que hem de perdre la por a posicionar-nos al costat d'aquells qui han estat, són i seran reprimits a causa de la seva militància política. Cal solidaritzar-se amb tots els presos polítics.

-El col·lectiu la Gaianada es declara obertament **antifeixista i antiracista**, i volem fer saber que aquestes **falses doctrines** basades, la primera en la imposició de valors, i la segona en el foment de la

xenofòbia i la generació de falsos enemics, són una eina més de distracció del capitalisme, sinó la seva tropa de xoc. Cal denunciar els seguidors i combatre'n tant les mentides com els seguidors que les fomenten.

- L'**ecologisme** hauria de formar part de l'ideari de qualsevol que vulgui un món millor: cal defensar el territori, així com uns valors de convivència amb la natura per acabar amb la sobreexplotació d'allò que és condició de possibilitat de la nostra existència, la mare terra.

- Igual que denunciem la negació i voluntat de fer desaparèixer, per part dels estats Espanyol i Francès, el nostre poble, creiem que cal solidaritzar-se amb tota la resta de nacions que romanen oprimides per aquests o altres estats. Som **internacionalistes**, perquè cal pensar globalment per poder actuar localment, i portar les lluites d'altres pobles a la nostre llar.

- **Llengua i cultura popular**: cal fomentar com un bé del nostre poble la llengua i la cultura popular, com un bé social que s'ha intentat esborrar la primera i com un espai que enforteix els vincles socials la segona.

Així doncs, esperem, que tornin a baixar, més sorolloses i fortes que mai les Gaianades al llarg de la conca.

Visca la terra!

Poema "record d'una gaianada"

Quan transcorrien els anys cinquanta del passat segle, mal viscut per tot el món, entre guerres, fams i penúries, recordo, com si fós avui, que una tarda d'estiu, quan la natura, que ningú l'atura, quan es desferma, i el pacífic i estimat Gaià, ens van fer un desastre per no oblidar.

Després d'unes fortes tronades i al ploure com un diluvi per la Conca de Barberà i als indrets de tot l'Alt Camp, els torrents i totes les rases, amb els rius s'agermanaren, ja que aquest temporal, cobria, des de les colomnques fonts, on neixen les primeres aigües, i per Pontils ja saltaven, i de Santa Perpètua al Pont, el riu anava creixent i es trobava valent, tot augmentant el cabal, i per la Vila-tan-rodona, ja es feia ben respectar, i pel bell terme de Montferri, els tions a navegar.

Al seu pas per el Catllar i més a l'arribar al molí gairebé no podia engolir, i al ajuntar-se a La Riera, les dues torrentades, la que baixa de Salomó, i l'altre de la Serra Alta, que, amarant els conreus de Vespella i La Nou, d'arreu per on van petjar les aigües, li van donar tanta empenta, que per hortes i avellaners de Ferran i Tamarit, tot el riu fora de llera i el trànsit hores parat, i al tren li anava justet, perquè la via aguantava gràcies al terraplè, que li dona una bona alçada, i el pont sota la via, anava engolint, de cara al mar, tot l'aiguat hi feia cap. Durant molts dies es comentava, que les aigües enfangades de La Mora a Comarruga, el nostre riu en fou el causant, per la seva fidelitat, per el que havia estat creat. Vora la mar fruita i canyars, llenya i escorça, i quelcom animaló, tan inflat com una bota, tot per la desfermada riuada, que el Llevant la provocà.

Aquest és el meu record, que amb dates no puc precisar, si algú en té certesa, me n'alegro sincerament, perquè entre tots fem memòria, d'aquest riu tan enyorat, malgrat aquest relat, d'aquestes aigües que avui resten presoneres, per donar aigües al petroli, amb un projecte desfasat i esgotat.

¡Que el Gaià ens van robar, sens deixar-ne un mínim cabal, remei mínim que tots anhelem, i que sempre hi lluitarem!

**Gaianada d'ahir, Gaianada jove d'avui!
Salvem la natura i els Països Catalans!**